

der ved jeg, at jeg har Rigsdagen med mig i Henhold til den Afstemning, der er foretaget i Tinget. Men der ligger nogle Andragender, som ikke er komne saa langt, fordi Andragerne netop er gaaede den korrekte Vej, og saa skulde de lide derunder og ikke komme med. Jeg tror, det er rigtigt, at de er komne med, om de end ikke har været til Behandling i Folketinget. Det er altsaa ikke sket, fordi der fra Ministeriets eller de paagældende Andrageres Side har været nogen Lyst til at holde sig skjult eller inden Døre. Jeg mener netop, at der er anvendt en korrekt Fremgangsmaade.

Jeg vil dernæst oplyse lidt om det Grundlag, paa hvilket Ministeriet har anmodet den nedsatte Kommission om at arbejde. Med Formandens Tilladelse skal jeg citere lidt af, hvad der staar i den Skrivelse, som af mig er tilstillet Kommissionens Formand som Rettesnør. Dette er da udtrykt blandt andet og navnlig ved at sige, at man forventer, at Kommissionen efter fornyede Undersøgelser i Marken vil udarbejde en samlet Fremstilling af de lidte Tab og af den allerede udbetalte Erstatning samt de skadelidtes økonomiske Forhold og derhos fremkomme med Forslag til en endelig Afgørelse af de fremsatte Erstatningskrav. Det vil med andre Ord sige, at jeg har ønsket, at der skulde foreligge for Ministeriet en Opgørelse af, hvad der maatte være lidt af virkeligt Tab efter Kommissionens Skøn, saa at man har en Kolonne, der viser, hvad Tabet er efter de sagkyndiges Mening — jeg gaar ud fra, at Kommissionen vil blive erkendt for at være sagkyndig — uden Hensyn til de vedkommende Personers økonomiske Forhold, dernæst en Fortegnelse over de Erstatningsbeløb, som de paagældende allerede har faaet udbetalt i Henhold til den tidligere vedtagne Bevilling, og endelig en Angivelse af de paagældendes økonomiske Forhold. Jeg har forlangt dette, fordi der efter min Mening ikke kan erkendes at være et Retskrav paa Erstatning. Det har jeg ogsaa givet Udtryk i Skrivelsen, hvor det hedder: „Det bemærkes, at der ikke kan erkendes nogen retlig Forpligtelse for Statskassen til at yde Dækning for de stedfundne Tab“. Hvilket Standpunkt man vil indtage, hvilken Løsning man maatte ønske, naar det hele foreligger oplyst, er en Sag for sig, men jeg har anset det for min Pligt overfor Kommissionen eller rettere overfor dens Formand at gøre opmærksom paa, at jeg ikke kan anerkende nogen Forpligtelse for Staten

til at yde Dækning. Efter alt, hvad der foreligger, maa der antages at være Folk derovre, der sidder saa smaat i det, at der er Fare for, at de skulde komme til at gaa fra deres Ejendomme eller maaske ikke faa deres Marker tilsaaede nu i Foraaret, hvis de ikke kunde faa Forskud paa Erstatningen. Derfor er de 10,000 søgt som et kalkulatorisk Beløb. Men jeg maatte jo sikre mig, at de paagældende Kommissionsmedlemmer ikke gik hen og fastsatte et saa stort forskudsvis Beløb i de Tilfælde, hvor det maatte erkendes, at hvis der ikke blev udbetalt noget, vilde der ske større Skade, end forsvars kunde, og hvor man kunde være sikker paa, at der uden Hensyn til, hvilken Grundbetragtning man end anvendte, vilde være at udbetale en Erstatning — at Beløbet blev saa stort, at man med en eventuel anden Betragtning vilde finde det for stort. Derfor staar der, som sagt, i Skrivelsen, at vi ikke anerkender nogen retlig Forpligtelse for Statskassen. Men jeg gaar ud fra, at der ved Vedtagelsen af Ændringsforslaget gives mig en Bemyndigelse til at lade de paagældende faa et Beløb udbetalt forskudsvis. — Jeg har ønsket saa klart som muligt at fremstille, hvorledes Forholdet er, og det glæder mig, at den ærede Ordfører for Finansudvalget har givet mig Medhold i de Betragtninger, jeg her har fremhævet. Jeg haaber ogsaa, at den ærede Ordfører vil erkende, at der fra Ministeriets Side med Hensyn til Kommissoriet, der er givet de 3 Mænd, er handlet saaledes, at jeg ikke er og ikke kan komme i Modstrid med den Henstilling, som jeg forstod den ærede Ordfører rettede paa Finansudvalgsflertallets Vegne.

Med Hensyn til det Omraade, der er inddraget under Kommissionens Undersøgelse, vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg har anset det for rigtigt overfor Kommissionen udtrykkeligt at tilføje, at „der intet vil være til Hinder for ogsaa at tage Hensyn til senere for Kommissionen fremsatte Anmodninger om Undersøgelse af og Erstatning for Skade paa Ejendomme i de samme Sogne, for saa vidt Skaden skønnes at være en Følge af de i Februar 1911 eller senere indtrufne Oversvømmelser“. Det vilde efter min Mening være urigtigt, om nogen skadelidt, enten fordi han af Beskedenhed ikke er kommet med paa de tidligere Andragender, eller fordi han maaske har været uvidende herom eller har tænkt sig, at det var umuligt at faa mere end det, han en Gang havde faaet, skulde være afskaaret fra at tages med under